

Arrest

nr. 147 093 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 16 juli 2011 België binnen.

1.2. Op 19 juli 2011 dient zij een asielaanvraag in. Op 26 september 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 7 december 2011 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.4. Op 18 januari 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 99 107.

1.5. Op 10 juli 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 121 318 van 24 maart 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 28 oktober 2013 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 3 april 2014 wordt ter kennis gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mevrouw D. S. (...) haalt geen buitengewone omstandigheden aan om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Zij moet haar aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfsplaats in het buitenland.

Mevrouw D. (...) beroept zich op het feit dat haar moeder, broer en zus in België verblijven als erkend vluchteling en dat ze in Kosovo geen naaste familie meer zou hebben. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert echter enkel een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden komt ze niet in aanmerking voor bescherming op grond van art. 8 EVRM.

Ze beroept zich ook op lange procedures. Ze wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van betrokkene, ingediend op 19.07.2011, werd afgesloten op 28.09.2011. Een tweede asielaanvraag, ingediend op 07.12.2011 werd afgesloten op 13.12.2011. De duur van deze procedures was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Dat ze aansluitend nog verblijfsprocedures op grond van artikel 9bis heeft doorlopen is geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2011 in België verblijft en inburgeringsattesten voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat, algevolg van de verweerders betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende naaste familieleden (moeder, broer en zus) wordt gescheiden.

Thans is verzoekster terug herenigd met haar gezin (moeder, broer en zus), zodat het onmenselijk zou zijn hen voor een tweede maal te scheiden.

Bovendien heeft verzoekster in haar aanvraag gesteld en aangetoond dat zij vandaag de dag geen naaste familie meer in Kosovo.

Haar grootmoeder, met wie zij samenwoonde, is in november 2011 overleden en haar oom stond enkel toe dat dat verzoekster bij hen inwoonde omdat de grootmoeder hem hiertoe verplichtte.

Dat derhalve een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst (nu verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard en derhalve verzoekster niet toegelaten wordt in België te blijven) een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25 maart 2014, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar naaste familieleden in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat vaststaat dat verweerder op de hoogte is van het feit dat in 2009 verzoekster samen met haar moeder, mevrouw D. S. (...), haar broer, de heer D. D. (...), en haar jongere zus, juffrouw D. N. (...), een eerste vluchtpoging naar België ondernam. Zij namen de boot naar Italië, vanwaar haar moeder en zus met de wagen richting België vertrokken. Verzoekster en haar broer moesten gedurende ongeveer een maand nog in Italië verblijven.

Verweerder is eveneens op de hoogte van het feit dat na deze maand de smokkelaars ook de broer van verzoekster meenamen naar België, doch dat zij weigerden verzoekster eveneens mee te nemen en haar terugbrachten naar Kosovo. Omdat verzoekster aldaar alleen was, werd zij gehuisvest bij haar grootmoeder en oom.

Verweerder is verder op de hoogte van het feit dat in juli 2011 verzoekster een nieuwe vluchtpoging richting België ondernam, doch ditmaal met succes. Zij kwam op 16 juli 2011 in België aan en ging bij haar moeder inwonen, welke inmiddels erkend werd als vluchteling. Verzoekster oogde ook erkend te worden als vluchteling op grond van dezelfde vluchtmotieven als haar moeder, doch omwille van het feit

dat zij een jaar langer in Kosovo verbleven had, werd op 26 september 2011 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen waarbij aan verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Verweerder is ook op de hoogte van het feit dat verzoekster te Kluisbergen samenwoont met haar moeder, broer en zus, welke erkend werden als vluchtelingen en dus legaal in het land verblijven. Zij vormt een feitelijk gezin met hen, zoals zij ook deed voor hun vertrek naar België,

Verweerder weet dus perfect dat thans verzoekster terug eindelijk herenigd is met haar gezin (met wie zij in Kosovo altijd heeft samengeleefd) en dat het dus onmenselijk zou zijn voor haar, voor haar moeder, voor haar broer en haar zus, om een tweede maal van elkaar te worden gescheiden en dit voor onbepaalde tijd.

Verzoekster heeft bovendien in haar aanvraag dd. 28.10.2013 overeenkomstig het art. 9bis Vw. duidelijk aangetoond dat zij vandaag de dag geen naaste familie meer heeft in Kosovo nu haar grootmoeder, met wie zij samenwoonde, in november 2011 is overleden en haar oom enkel toestond dat dat verzoekster bij hen inwoonde omdat de grootmoeder hem hiertoe verplichtte.

Dat dus verweerder op de hoogte is van het vluchtrelaas van verzoekster en de uiteindelijke hereniging van het gezin in België doch geenszins op een afdoende manier motiveert waarom verzoekster niet kan genieten van het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd tussen de noodzaak dat verzoekster, die uiteindelijke herenigd is met haar naaste familieleden in België en er samen hun gezinsleven opnieuw hebben herstart en een steun zijn voor elkaar, terug dient te keren naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd (om aldaar haar aanvraag in te dienen), waar zij bij haar grootmoeder niet meer terecht kan, en de bescherming van de openbare orde ! ! !"

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,*
- het proportionaliteitsbeginsel.*

Verzoekende partij houdt voor dat haar naaste familie in België verblijft en zij geen familie meer heeft in Kosovo. De terugkeer naar het land van herkomst zou disproportioneel zijn.

Verweerder laat gelden dat de summiere beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij haar verzoekschrift enkel gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis, die op zich geen verwijderingsmaatregel bevat. De beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten is een afzonderlijke beslissing, die niet het voorwerp uitmaakt van deze procedure.

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Om deze redenen kunnen de beschouwingen van verzoekende partij inzake een terugkeer geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder laat gelden dat verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige gezins- of privéleven moet bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Zij beperkt zich tot en uiterst summiere verwijzing naar haar 'naaste familie in België', met name moeder, zus en broer, zonder dat zij aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij meerderjarig is, en niet aantoon dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid gelden.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij toont dit in casu niet aan. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere bewering dat de grootmoeder overleden is en zij enkel bij de oom mocht inwonen omdat de grootmoeder hem hiertoe verplichtte, vormt hiertoe geenszins een bewijs.

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat haar moeder, zus en broer haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familieleden en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Terwijl zij bovendien sedert 25.03.2014 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beslissing die kennelijk niet worden aangevochten door verzoekende partij!

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar 'familie' wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk (en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod dat werd opgelegd op 25.03.2014).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden

nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu voert de verzoekster, die meerderjarig is, aan dat zij in België samenwoont met haar moeder, broer en zus, die allen werden erkend als vluchteling.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekster en haar moeder, broer en zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid bestaat tussen hen zodat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Te dezen voert de verzoekster evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar moeder, broer en zus of *vice versa*. De loutere omstandigheid dat zij in België samenwonen, volstaat op zichzelf niet om een dergelijke band van afhankelijkheid aan te tonen (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder(s), de afhankelijkheid van de ouder(s) ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Nu de verzoekster geen indicaties van een afhankelijkheidsband aanbrengt, dient te worden vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de banden tussen de verzoekster en haar moeder, broer en zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bovendien kan met de verwerende partij worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, impliceert "(d)e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (...) enkel een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de voorgehouden band tussen de verzoekster en haar moeder, broer en zus. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hen en haar vermeende gezinsleven met hen verder te onderhouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters in België wonende naaste familieleden, en de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat verweerder op de hoogte is van verzoeksters vluchtrelaas naar België doch nalaat hiermee rekening te houden en te motiveren waarom een uiteindelijke hereniging van naaste familieleden in België niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeksters naaste familieleden in België en de door haar ingeroepen elementen van integratie niet kunnen beschouwd worden als een buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die ondermeer reeds heeft geoordeeld dat ook elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie en verzoeksters wonende naaste familieleden niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekster de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op haar voorbeeldige integratie en gelet op de uiteindelijke vereniging en haar samenwonen in België met haar naaste familieleden.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld: “[...] Overwegende dat de “uitzonderlijke” omstandigheden gevisieerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de gevisieerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn Land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken,... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004/van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, ofnog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn Land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[...] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

Dat de bestreden beslissing voor verzoekster geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom verzoeksters naaste familieleden in België, met wie zij samenwoont te Kluisbergen, en de door haar ingeroepen elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoekster in België verblijft bij haar naaste familieleden en met hen een hecht gezin vormt.

Dat verzoekster haar volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met haar in België wonende naaste familieleden, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekster dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat een tijdelijke scheiding van haar moeder, broer en zus in België in hoofde van verzoekster geen schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M.

Dat verweerder echter geenszins op een afdoende manier motiveert waarom een tijdelijke scheiding van haar moeder, broer en zus in België geen schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M.

Dat verzoeksters moeder in België als vluchteling werd erkend. Dat verzoekster en haar moeder, als erkende vluchteling, recht hebben op eerbiediging van hun gezinshereniging en gezinsleven.

Dat geenszins verweerder heeft gemotiveerd waarom het recht op gezinshereniging en een gezinsleven (met al haar kinderen) in België in hoofde van verzoeksters moeder niet dient gerespecteerd te worden.

Dat daarnaast vaststaat dat verzoekster, een alleenstaande jonge vrouw, voor onbepaalde tijd onmogelijk kan terugkeren naar Kosovo waar geen naaste familieleden meer wonen.

Dat verweerder van deze feiten op de hoogte is. Dat desondanks verweerder echter heeft nagelaten in de onontvankelijkheidsbeslissing te motiveren waarom een scheiding in hoofde van verzoekster, een alleenstaande vrouw, van haar naaste familieleden voor onbepaalde tijd ingevolge een terugkeer naar Kosovo, waar ze niet kan opgevangen worden door naaste familieleden, geen schending zou uitmaken van het art. 8 E.V.R.M.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing volkomen onterecht stelt dat verzoekster zich beroept "op lange procedures".

Dat verzoekster in haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 28.10.2013 geenszins heeft gesteld dat er in haar hoofde sprake zou zijn van "lange procedures".

Dat derhalve verweerder geenszins de bestreden beslissing op een afdoende manier heeft gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,*
- de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk verklaard heeft om reden dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te

rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht:

“Mevrouw D. S. (...) haalt geen buitengewone omstandigheden aan om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen, Zij moet haar aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats in het buitenland.

Mevrouw D. (...) beroept zich op het feit dat haar moeder, broer en zus in België verblijven als erkend vluchteling en dat ze in Kosovo geen naaste familie meer zou hebben. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert echter enkel een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden komt ze niet in aanmerking voor bescherming op grond van art. 8 EVRM.

Ze beroept zich ook op lange procedures. Ze wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van betrokkene, ingediend op 19.07.2011, werd afgesloten op 28.09.2011. Een tweede asielaanvraag, ingediend op 07.12.2011 werd afgesloten op 13.12.2011. De duur van deze procedures was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Dat ze aansluitend nog verblijfsprocedures op grond van artikel 9bis heeft doorlopen is geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2011 in België verblijft en inburgeringsattesten voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” (onderlijning toegevoegd)

Gezien het voormelde kan verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd inzake de ‘hereniging met haar moeder, zus en broer in België’. Terwijl het verder niet is

omdat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, dat deze zonder meer zou dienen te worden vernietigd.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

In casu toont verzoekende partij geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

Zij toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing inzake het inroepen van de aanwezigheid van familie in België en artikel 8 EVRM, dewelke niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland, kennelijk onredelijk zou zijn.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris terecht motiveerde dat de verplichting om terug te keren een tijdelijke scheiding impliceert. Verzoekende partij toont niet anders aan; zij maakt niet aannemelijk dat de verplichting om terug te keren en conform de normale procedure een aanvraag in te dienen in het herkomstland een definitief verbod om terug te keren naar België zou inhouden en/of een definitieve scheiding van haar familieleden. Verder dient de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins enige garantie te geven inzake het tijdelijk karakter van de scheiding.

Ten overvloede, verzoekende partij toont ook niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleven.

Verzoekende partij poogt nog voor te houden dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Verweerder laat gelden dat de motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoekende partij onder 2.2 opnieuw een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, verwijst verweerder naar de bespreking van het eerste middel.

Verweerder laat verder geldend at artikel 8 EVRM op zich geen motiveringsverplichting omvat.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Terwijl in casu overigens moet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk motiveerde dat “Mevrouw D. (...) beroept zich op het feit dat haar moeder, broer en zus in België verblijven als erkend vluchteling en dat ze in Kosovo geen naaste familie meer zou hebben. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert echter enkel een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen

nadeel met zich meebrengt. Dit element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden komt ze niet in aanmerking voor bescherming op grond van art. 8 EVRM”.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris, los van voormelde vaststelling dat artikel 8 EVRM geen motiveringsverplichting omvat, ook niet gehouden is om de motieven van de motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Tot slot kan verzoekende partij in het verzoekschrift niet dienstig voor het eerst bijkomend aanvoeren dat zij ‘als alleenstaande vrouw’ niet voor onbepaalde tijd kan terugkeren naar Kosovo’. Zij heeft dit op zich niet als dusdanig aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf, en kan dit dan ook niet dienstig in het verzoekschrift. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd om welke reden de in de aanvraag wel ingeroepen elementen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat de door verzoekende partij ingeroepen elementen niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk was.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “geen buitengewone omstandigheden aan(haalt) om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen”, waarbij concreet wordt ingegaan op de door de verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen. Waar de verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt “waarom een uiteindelijke hereniging van naaste familieleden in België niet kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid”, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat “(d)e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (...) enkel een tijdelijke scheiding (impliceert), wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”. Bijgevolg is hierover duidelijk gemotiveerd. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de verwerende partij verder gaat motiveren, in die zin dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht. In die zin dient ook niet te worden gemotiveerd “waarom een tijdelijke scheiding van haar moeder, broer en zus in België geen schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M.”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel

van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekster voert aan dat *“de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeksters naaste familieleden en de door haar ingeroepen elementen van integratie niet kunnen worden beschouwd als (...) buitengewone omstandigheden”*. De motivering van de bestreden beslissing dat de door de verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen met betrekking tot haar integratie *“behoren tot de gegrondheid (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* en dat deze elementen *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, is evenwel volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat

“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. De omstandigheid dat de verzoekster hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is. Evenmin doet de omstandigheid dat *“elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag”* aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekster toont immers niet aan dat zulk element van integratie – in het arrest van de Raad van State waaruit zij vertaalt, gaat het om engagementen die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld – in haar situatie aanwezig is. Met betrekking tot de naaste familieleden van de verzoekster in België, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“(d)e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (...) enkel een tijdelijke scheiding (impliceert), wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”.* Door louter te stellen dat de bestreden beslissing hieromtrent ten onrechte stelt dat dit element geen buitengewone omstandigheid is, toont de verzoekster de onjuistheid van dit motief niet aan.

Voorts herhaalt de verzoekster de elementen die zij in haar aanvraag van 28 oktober 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds had uiteengezet, namelijk dat zij *“alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren”* en dat zij *“haar volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België”.* Zij laat evenwel na de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, namelijk dat de elementen van integratie *“behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat er in haren hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar aangevoerde elementen. Dat de verzoekster geen enkele garantie kan worden gegeven dat haar terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, doet hieraan geen afbreuk, aangezien het nu eenmaal inherent is aan elke beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, die onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt, dat deze niet met zekerheid een voor de betrokken vreemdeling gunstige afloop zal kennen.

Waar de verzoekster nog aanvoert dat zij als alleenstaande jonge vrouw onmogelijk voor onbepaalde tijd kan terugkeren naar Kosovo waar geen naaste familieleden meer wonen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij geeft geen enkele verduidelijking waarom een terugkeer voor haar *“onmogelijk”* zou zijn. Bovendien heeft zij hieromtrent ook niets uiteengezet in haar aanvraag van 28 oktober 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Tevens toont de verzoekster geen kennelijke appreciatiefout aan.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN